

CUPRINS

1. CHEMAREA	5
2. O DIMINEAȚĂ OARECARE DE IARNĂ	26
3. MUNCA	42
4. REFACEREA FORȚELOR	71
5. SINGURĂTATE ÎN COMUNIUNE	92
6. ANIMALE SĂLBATICE	115
7. CASTITATE	130
8. CÂTEVA RELATĂRI ÎN DIRECT	146
9. ISPITIREA DIN PUSTIU	175

CHEMAREA

Viața mea începe cu adevărat abia odată cu întâlnirea mea cu Dumnezeu, ca și cum toate ar avea o semnificație doar în urma acestui eveniment. Îmi vine greu să vorbesc despre un „înainte”. Există oare un înainte de Dumnezeu?

M-am născut și am crescut într-o familie care nu era religioasă. Din partea mamei mele, deja de mai multe generații rudele mele credeau mai degrabă în om și în știință, în progresul social. Dumnezeu și religia erau motiv de... neîncredere. Din partea tatălui meu, au existat persoane foarte credincioase, dar această credință a fost declanșată de războiul din 1939-1945, și în mod deosebit de moartea foarte timpurie a bunicului meu. Credința însă a dispărut în cele din urmă odată cu tatăl meu și cu războiul din Algeria.

În singurătatea sihăstriei mi-am dat seama până în ce punct moartea timpurie a bunicului meu fusese hotărâtoare pentru tatăl meu, iar apoi pentru vocația mea. Istoria morții lui este una din cele mai importante amintiri ale mele de copil, făcând parte din ființa mea și din drumul meu. E ca și cum aș fi primit încă din leagăn conștiința acțiunii răului în lume, precum și a demnității pe care e posibil s-o păstrezi, în ciuda ororilor și a trădărilor. În 1939, armata germană invadează o Franță dezorganizată și deloc pregătită pentru război. Tânărul meu bunic, numit ofițer după ce anterior fusese inginer minier, primise ordinul de a arunca în aer un pod dintr-o localitate din nordul țării, pentru a întârzia înaintarea armatei germane. Dar invadatorul sosise acolo mult mai repede decât fusese prevăzut. Bunicul meu s-a ocupat atunci cu evacuarea

oamenilor lui, a scurtat firul pentru detonare și a sărit în aer odată cu podul. Avea 26 de ani. În urma cercetărilor făcute de către tatăl meu, s-ar părea că lui i s-au datorat 75% din victoriile reputate de francezi atunci. Istoria însă nu s-a oprit acolo, întrucât n-a murit pe loc. Era încă în viață, cu brațele și cu picioarele smulse. Și încă mai era conștient pentru a vedea cu ochii lui cum un compatriot îi fura inelul de căsătorie de pe rămășițele de mâini, și bocancii de pe rămășițele de picioare rupte în urma exploziei. Am știut așadar foarte devreme că puteai fi trădat și despuiat de către cei pe care căutai să-i salvezi cu sacrificiul propriei vieți. E o meditație care m-a însoțit în timpul anilor mei de tinerețe.

Cei buni nu erau doar de o parte, iar cei răi de cealaltă... Germanii l-au cules și l-au îngrijit cu toată cinstea cuvenită. A mai trăit încă trei luni, și așa a putut bunica mea să-i afle povestea. Tatăl meu nu a acceptat niciodată cu adevărat faptul că abia și-a cunoscut propriul tată. Neavând un model în acest sens, i-a fost destul de greu să joace el însuși același rol... Mai ales că apoi s-a înscris în marină cu rangul de ofițer, după care s-a mutat la filiala franceză a unei firme americane din domeniul echipamentelor petroliere. Pentru copiii săi, a fost mai întâi marele absent, înainte chiar de a fi fost persoana extrem de ocupată cu lucrul! Dispărea perioade de timp atât de îndelungate că nouă ni se păreau de-a dreptul interminabile, după care se întorcea acasă cu niște povești uimitoare despre tot felul de călătorii și de țări străine, ce știa să le facă vii în ochii noștri și să le istorisească în cuvinte care ți se fixau în cap. Dar firma la care a lucrat a dispărut pe la începutul primelor crize petroliere, și i-a venit destul de greu să facă o reconversie profesională.

Mama mea era mai degrabă o artistă, o umanistă și o non-conformistă. Fără îndoială că părinții mei au trăit o

foarte frumoasă poveste de iubire, o iubire pasionantă și devoratoare. Dar care, din păcate, n-a rezistat încercărilor timpului, și astfel au sfârșit prin a divorța, iar mama mea a căzut în depresie. Non-conformismul mamei mele s-a exprimat, de asemenea, în educația pe care ne-a dat-o. Îmi aduc aminte că pe când eram copii, fratele meu și cu mine tocmai începuserăm să ne ciondănim în timp ce spălam vasele, pentru un pahar anume. Mama, auzindu-ne, s-a apropiat brusc de noi, a luat paharul cu pricina în mână și ne-a zis: „Niciun lucru de pe lumea asta nu merită strădania de a vă certa pentru el”. După care, pentru a încheia incidentul, a trântit paharul în chiuvetă și l-a spart, iar apoi s-a întors la activitățile ei. Inutil să insist asupra uimirii pe care a produs-o în noi! Dar nici nu-mi aduc aminte ca de atunci încolo eu și fratele meu să ne mai fi certat. Genul acesta de educație dă naștere, în mod sigur, unor persoane detașate, nematerialiste. Cu atât mai mult cu cât și tata era pe aceeași lungime de undă cu ea. Chiar și după ce s-a lăsat de călătoriile pe mare și s-a întors pe uscat, tot nu deținea nimic. Faptul de a-și fi clădit o mică afacere era pentru el mai mult un mijloc de a se plimba, în continuare, prin lumea largă decât de a pune bazele a ceva, de a se stabili undeva, de a avea bunuri. Fără îndoială că urmasem deja cursurile unei bune școli pentru a duce o viață detașată.

Sora mea mai mare și-a descoperit foarte devreme vocația de medic și i s-a consacrat trup și suflet. Fratele meu s-a dovedit repede a fi foarte înzestrat pentru tot ceea ce ținea de domeniul tehnic și mecanic. Pasiunea lui pentru motoare și motociclete a evoluat până acolo încât a ajuns să se ocupe de mașini de curse și de mare viteză, în paralel cu o carieră de șef de proiect în Franța și în străinătate. În ceea ce mă privește pe mine, așa cum mă aflam între ei doi, nu m-am simțit atrasă de nimic în mod special și nu mi-am